

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.205/2012/4. szám

A Szegedi Ítéltábla dr. Tímár Mátyás ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - **jogtanácsos neve (címe)** által képviselt ... **MEGYEI BÜNTETÉS-VÉGREHAJTÁSI INTÉZET** alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2012. január hó 20. napján kelt 10.a.P.22.474/2010/46. számú ítélete ellen a felperes által 47. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 200.000 (Kettőszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A másodfokú eljárásban felmerült 640.000 (Hatszáznegyvenezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes 2007. március 7. napján került elhelyezésre az alperesi büntetés- végrehajtási intézetben a ... számú dohányzó zárkában. Azonnal kérte nem dohányzó zárkába történő áthelyezését, mert a meglévő asztmatikus allergiás betegsége miatt a dohányzó zárkában rosszul érezte magát. A 25 négyzetméter alapterületű zárkában mindvégig 15-16 fő tartózkodott, túlnyomó többségük dohányzó. A felperes áthelyezésére nem dohányzó zárkába 2007. március 21. napján került sor. Felperes az alperesi bv intézetben ezt követően mintegy 1,5 évet töltött el, majd átkerült a **(helység neve)**-i BV Intézetbe, ahol jelenleg is tartózkodik. Az eltelt idő alatt is rendszeres orvosi vizsgálatokon vett részt betegségéből eredően.

A felperes 2005. szeptember 10. napja óta rendszeresen háziorvosi vizsgálatra járt szezonális allergiás panaszai miatt. A betegsége rendszeres gyógyszeres kezelést nem igényelt.

A felperes keresetében 8.000.000 Ft nem vagyoni kár megfizetésére és a perköltségek marasztalására kérte kötelezni az alperest. Állítása szerint 1,5 hónapon keresztül tartották fogva a számú zárkában. Rosszulléte miatt nehezen kapott levegőt, köhögési rohamai voltak, szeme folyamatosan égett, viszketett az állandó sűrű dohányfüst miatt. Tüdőgondozói kivizsgálásra is sor került ekkor, háromfajta gyógyszert, tüdőtagítót kapott. Ezek közül az egyiket csak akkor kell használnia, ha nagyon rosszul van, a többit folyamatosan szednie kell. Félévente felülvizsgálatra kell mennie. A dohányzó zárkában történt elhelyezése miatt komoly betegség alakult ki nála. Futni már egyáltalán nem tud, várhatóan a felszolgáló tevékenységét sem tudja majd a jövőben folytatni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Nyilvántartása szerint 15 napon keresztül tartózkodott a felperes a számú dohányzó zárkában, aminek az oka az alperesi intézmény közismert túlzsúfoltsága. Jogszabályi kötelezettsége csak a dohányzó és a dohányfüst mentes zárkák tekintetében van, az elkülönítési szabályok nem tartalmazzák a dohányzási szokások szerinti elhelyezési kötelezettséget. Amikor arra lehetősége nyílt, a felperes jelzésére intézkedett az iránt, hogy átkerülhessen a nem dohányzó zárkába.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a felperes 2007. március 7. napjától 2007. március 21. napjáig dohányzó zárkában történő elhelyezésével megsértette a felperes egészséghez fűződő személyiségi jogát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a felperes állította ugyan, de bizonyítani nem tudta, hogy a dohányzó zárkában való elhelyezése az alperesi nyilvántartásokkal ellentétben nem 15 napig, hanem másfél hónapig tartott. A bizonyíthatóan 15 napig dohányzó zárkában való elhelyezés ugyanakkor a felperes által jelzett sérelmeket nem okozhatta. A felperesnél ugyanis már mintegy másfél évvel a per tárgyát képező időszak előtt jelentkeztek a kezdődő asztmára jellemző fulladásos, köhögéses panaszok, azokat nem a fogva tartás váltotta ki. A felperesnél a 15 napra terjedő ártalmas környezeti hatás testi-lelki gyötrelmet okozhatott, azonban annak megszűnésével betegségének alakulása a megelőző időszaknak megfelelően folytatódott, így sem maradandó fogyatékoság, sem új betegség nem keletkezett. Rámutatott arra is, hogy még abban az esetben sem lenne megállapítható az alperes kártérítési felelőssége, ha a felperes bizonyítani tudta volna másfél hónapos dohányzó zárkában való tartózkodását, miután szakértői véleménynel alátámasztottan okozati összefüggés csak évekig, évtizedekig tartó környezeti ártalom esetén lett volna megállapítható. Azzal, hogy 15 napon keresztül az alperes nem tudta a felperes részére a dohányfüst mentes zárkát biztosítani, sérült a felperes egészséghez fűződő joga, azonban az alperes a felelősség alól kimentette magát azzal, hogy a jogszabályban írt kötelezettségeire is tekintettel mindent megtett, ami elvárható volt az adott helyzetben az intézet túlzsúfoltsága és az alperes befogadási kötelezettsége mellett. A személyhez fűződő jog megsértése önmagában kártérítés megállapítására nem alkalmas, a felperes viszont a

jogsértéssel összefüggő hátrány bekövetkeztét az egészségi állapotában állított dohányzási ártalom miatti romlást bizonyítani nem tudta.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az alperes kereseti kérelem szerinti marasztalását, illetve az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást nem teljes körűen folytatta le, a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem megfelelően mérlegelte és azokból téves következtetést vont le. Téves az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy a felperes újabb szakértő kirendelését kérte, mivel valójában a felperes személyes vizsgálatra terjesztett elő bizonyítási indítványt, így gyakorlatilag a szakértői vélemény kiegészítését kérte. Miután az alperesi károkozó magatartás óta lényeges időmúlás következett be, így csupán a rendelkezésre álló orvosi dokumentációból megalapozott szakértői következtetéseket levonni nem lehetett. A bizonyítási indítvány elutasításával az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabályt sértett. Erre tekintettel az elsőfokon eljáró bíróság által mellőzött bizonyítási indítványát a jogorvoslati eljárásban is fenntartotta.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérte. Utalt az elsőfokú eljárásban előadott érveire és arra, hogy álláspontja szerint további szakértői bizonyításra az ügy eldöntéséhez nem lett volna szükség.

A fellebbezés alaptalan.

Elöljáróban a másodfokú bíróság leszögezi, hogy fellebbezés híján az elsőfokú ítélet megállapító rendelkezése jogerőre emelkedett, azt a fellebbezés semmilyen tekintetben nem érintette.

A megfellebbezett elutasító rendelkezések vonatkozásában az elsőfokú bíróság az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a felmerült bizonyítékokat helyesen mérlegelte és azokból helyes jogi következtetést vont le, döntését megfelelően indokolta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint további szakértői bizonyításra az ügy eldöntéséhez nem lett volna szükség, figyelemmel arra, hogy a szakértő a bíróság kifejezett felhívását követően is úgy nyilatkozott, hogy a perben releváns egészségügyi probléma vonatkozásában a felperes személyes vizsgálatára nincs szükség. Annak a körülménynek sincs perdöntő jelentősége, hogy a felperes új szakértő kirendelését vagy a meglévő szakértői vélemény kiegészítését kértem ugyanis amennyiben a perben keletkezett szakvélemény meggyőző, megalapozottságát illetően kétely nem merül fel, úgy sem a szakértői vélemény kiegészítése, sem pedig új szakértő kirendelése nem indokolt. A Pp. 182. § /3/ bekezdése szerint a szakértő olyan esetben szükséges szakvéleményét kiegészíteni, az elkészített szakvéleménnyel kapcsolatban a bíróság felhívására felvilágosítást adni, ha a szakvélemény homályos, hiányos, önmagával vagy más szakértő véleményével, illetve a bizonyított tényekkel ellentétben állónak látszik, vagy helyességéhez egyébként nyomatékos kétség fér. E körülmények a perbeli esetben

nem állapíthatók meg, a szakértő pedig kifejezett felhívásra is úgy nyilatkozott, hogy a felperes személyes vizsgálata nélkül lehetséges az ügyben felmerült szakkérdések

tekintetében állást foglalni. Ilyen körülmények között a másodfokú bíróság álláspontja szerint további bizonyítás az ügyben nem vált szükségessé, erre tekintettel a felperes másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási kérelmét elutasította.

Miután a fentiek szerint az elsőfokú bíróság semmilyen lényeges eljárási szabálysértést nem követett el, ítélete megalapozott, meggyőző, kellő szakmai érvekkel alátámasztott szakvéleményen alapult, további bizonyítás szükségességét pedig a másodfokú bíróság sem látta indokoltnak, ezért a Pp. 253. § /2/ bekezdése és 254. § /3/ bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta. A felperes a másodfokú eljárásban pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján perköltség megfizetésére köteles, melynek összege áll az alperes jogi képviselőjével kapcsolatosan felmerült és az ítéltábla által a Pp. 67. § /2/ bekezdésére tekintettel a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § /2/ bekezdés a./ pontja és /5/ bekezdése alapján megállapított jogtanácsosi munkadíjból. Miután a felperes teljes személyes költségmentességben részesült, ezért a másodfokú bíróság a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § /1/ bekezdése és 14. §-a alapján határozott.

Szeged, 2012. június hó 25. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.	Dr. Rakita Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró